

Gezegend zijt gij in bijberoep

Je trouwt voor de wet. Of in de kerk.
Of gewoon voor jezelf, want almaar meer
mensen kiezen voor een intieme en
originele ceremonie, op maat gemaakt.
Drie ceremoniesprekers met een roeping
in bijberoep klappen uit de biecht.

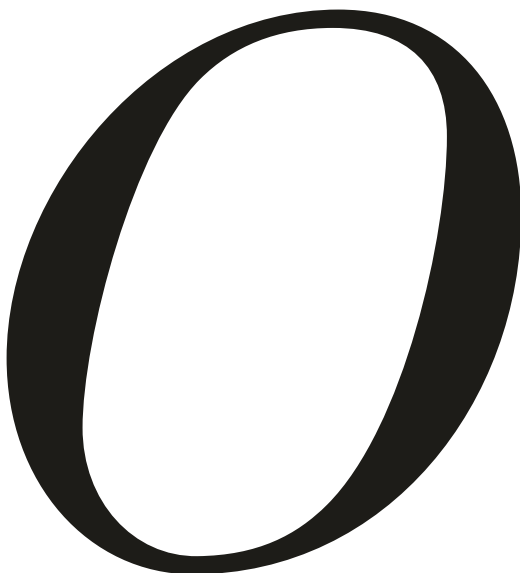
Tekst Mien De Vriendt & Foto's Debbie Termonia

*Tine De Donder,
eindredacteur en
radiostem bij de VRT.*

**“Wat wij doen
is professioneel
stilstaan,
wij helpen om
alles uit dat
intense moment
te halen en het
ten volle
te beseffen”**

fze wel gewijde handen had, vroeg een oudere dame haar ooit. “Natuurlijk heb ik die, mevrouw. Net als u”, antwoordde Karine Vanvooren toen. “Als uw kinderen vroeger ziek of verdrietig waren, hebt u ze toch ook getroost met uw handen.” Die zit. Gelovig of ongelovig, hetero of holebi, man of vrouw, de ‘nieuwe priesters’ van vandaag komen in alle vormen en maten voor. Zelf noemen ze zich liever ceremoniesprekers, voorgangers of begeleiders van rituelen. Allemaal wat vage omschrijvingen die één concrete lading dekken: het op maat maken en begeleiden van een huwelijk, begrafenis, geboorte, adoptiefeest en ja, zelfs doopsel en vormsel.

TOT UW DIENST

Zo snel als we vandaag leven, zo hard gaan we in de remmen bij de grote momenten in ons leven. Meer dan vroeger houden we bewust halt bij die mijlpalen. En dan bedoelen we echt: perplex. “Dat stilstaan, dat is de essentie van wat we doen”, zegt Mario Kelchtermans. “Zeg maar professioneel stilstaan”, voegt Tine De Donder daaraan toe. “Want precies om alles uit dat intense moment te halen en het ten volle te kunnen beseffen, zoeken mensen deskundige hulp om hun ceremonies zinvol te begeleiden.” Dan is het aan hen. Aan Tine, Mario en Karine, drie warme rasvertellers die hun hart ophalen als ze over hun bijberoep praten. Alleen, van maandag tot vrijdag is er ook nog dat hoofdberoep. Tine werkt als eindredacteur en radiostem bij de VRT, Mario is een oud-priester die zijn spreekwoordelijke kap

over de haag gooide en nu directeur is van een centrum voor volwassenenonderwijs. Via een team van christelijke uitvaarten werd zijn zin om mensen bij te staan twee jaar geleden opnieuw sterk aangewakkerd. Voor Karine ligt het net iets anders. Zij combineerde haar job als lerares in het middelbaar onderwijs jaren met haar bijberoep, maar is intussen met pensioen. Dat bijberoep daarentegen, dat laat ze niet los. “Het geeft me zoveel energie, daar heb je geen idee van.” Na hun uren en zodra het weekend start, stappen ze alle drie in hun rol van ceremoniespreker. Of zoals Mario het noemt: in de meest zinvolle job die er bestaat. “Door mensen op grote levensmomenten te begeleiden, uit te dagen, te boeien, te ondersteunen, te troosten en op te beuren, kun je echt het verschil maken. Zeker bij een overlijden kun je niet de eerste de beste christelijke poespas gaan vertellen. Dan moet je proberen dat compleet zinloze gegeven zinnig te maken. Klinkt misschien moeilijk, maar het is helemaal mijn ding.”

DE VRIJE MARKT DER CEREMONIES

Met een bijberoep wil een mens natuurlijk ook iets bijverdienen. Of er echt een markt is voor een op maat gemaakte ceremonie? Zeker. Want terwijl de kerken leeglopen, lopen de agenda’s van de ceremoniesprekers vol. Acht begrafenisbegeleidingen deed Mario vorige week nog, Karine deed er vijf. Om stil van te worden. “Maar dat was nu toevallig een extreme piek tijdens een schoolvakantie”, sust Mario. Doorgaans doet zowel hij als Karine één of twee diensten per week. “En zeggen dat ik tien jaar geleden hoopte dat ik één begrafenis per maand zou hebben. Kijk nu”, lacht Karine. Maar hoe hou je je emotioneel sterk in zo’n vak? “Ik heb vorige week drie avonden met vrienden afgebeld”, geeft Karine toe. “Dat is vervelend, ja, maar net door mensen in diep verdriet te helpen, hou ik mij overeind.” Die stijgende vraag naar een persoonlijk en intiem →

*Mario Kelchtermans, oud-priester
en directeur van een centrum
voor volwassenenonderwijs.*

**“Door mensen op
grote levensmomenten
te begeleiden,
uit te dagen, te boeien,
te ondersteunen,
te troosten en op te
beuren, kun je echt
het verschil maken.
Het is de meest zinvolle
job die er bestaat”**

*Karine Vanvooren,
gepensioneerde lerares.*

“Mijn bijberoep geeft me zoveel energie, daar heb je geen idee van”

voor een adrenalinestoot me dat geeft. Heel spannend allemaal, maar tot dat moment is het ook gewoon leuk om hun verhaal uit te schrijven en te mogen vissen naar mooie en grappige anekdotes om hun vrienden en familie mee te verrassen.”

HET HAHAHUWELIJK

Grappig. Het woord is gevallen, oef. De gemiddelde kerkdienst of burgerlijke trouw is geen plek voor billenkletsers. “Voor mij is humor nochtans essentieel in een ceremonie”, benadrukt Mario. “Een goede ijsbreker, daar zoek ik meteen naar als ik een koppel ga trouwen.” Zijn gouden grappen wil hij niet prijsgeven. Of toch, eentje dan: “De huwelijkskaars, die doet het altijd. Ik beschrijf dan kort hoe je als koppel vroeger in een kerkelijke dienst namens de parochie een huwelijkskaars kreeg. Dat waren smalle kaarsjes die je moest aansteken als het even niet goed ging in je huwelijk. Laat ons zeggen dat als je op die kaars moest voortgaan, je op voorhand al wist hoe snel je als koppel opgebrand was. Als alternatief breng ik dan maar mijn eigen variant van die huwelijkskaars mee: een gigantische kaars van één meter hoog, kwestie van toch dat gouden jubileum te halen. Keer op keer zorgt die kaars voor hilarische situaties.”

Van de grootste lach tot de dikste traan, als je de diensten op grote levensmomenten al zo vaak mee hebt uitgetekend, dan kan het niet anders of er ligt ook al een blauwdruk voor je eigen uitvaart klaar. “Natuurlijk is die al af”, zegt Karine. De muzikanten, de teksten, de voordragers, noem maar op: haar wenslijstje staat op punt. Van een ceremonie op maat gesproken. •

Mario Kelchtermans, www.live4love.be;

Karine Vanvooren, www.uwmoment.be;

Tine De Donder, www.tinededonder.be

afscheid zie je ook aan het feit dat steeds meer begrafenisondernemers in een eigen aula voorzien. Hetzelfde geldt voor crematoria. “Maar of wij er ook effectief onze broodwinning zouden kunnen van maken, dat is een ander verhaal”, vertelt Mario. “Uitvaarten zijn er het hele jaar door, maar het drukke trouwseizoen beperkt zich wel tot de zaterdagen van juli en augustus, met een uitloop in juni en september. En *that’s it*.”

Naast Karine, die meer dan zeshonderd begravenissen op haar naam heeft staan, en Mario, die de tel al lang kwijt is, is Tine nog een jonkie op de vrije markt der ceremonies. Ze staat aan de vooravond van haar allereerste huwelijks-ceremonie en weet met haar enthousiasme voor die dag geen blijf. De bruid is een Thaise, de bruidegom een Fransman en ze trouwen voor heel wat Nederlandstalige vrienden. Zelfs voor een polyglot kan dat tellen qua vuurdoop. “Ik ga heel zenuwachtig zijn, dat weet ik nu al,” vertelt ze, “maar zodra het eerste woord is uitgesproken, weet ik weer hoe graag ik dat doe, die verhalen vertellen, en wat